

JOCS FLORALS ESCOLARS 2017

TÍTOL:	La constructora de castells
PSEUDÒNIM:	Gregal
CATEGORIA:	F
GÈNERE LITERARI:	Prosa

Un dia em vaig trobar la força. Em va mirar de dalt a baix i em va dir que no tenia intenció d'acompanyar-me enlloc. Jo li vaig dir que no passava res, que me'n sortiria sense ella. Dos dies després va venir l'allau de problemes i em vaig haver d'empassar les meves paraules. Però per molt que demanés a la força que vingués, que m'acompanyés, ella no venia mai. Potser es va enfadar davant les meves paraules, potser... jo què sé.

Aleshores va venir la voluntat. Ella va ser la meva gran mestra. Va decidir acompanyar-me, perquè la voluntat depèn d'un mateix i punt. Va ser la meva gran companya de viatges, la meva més fidel de les aliades, la meva crossa més robusta que em sostenia quan em veia amb l'aigua al coll. Que solia ser sempre.

Va ser la voluntat la que em va animar a recollir totes les pedres amb les quals m'ensopegava per construir el meu propi castell. Jo li vaig dir que em calia força per fer quelcom així, i que, de força, precisament, no en tenia. Ella va ignorar les meves paraules, i va començar a recollir pedres. La vaig decidir acompanyar, amb un parell de pedres a cada mà i ella em va dir tota convençuda en una plana que hi havia uns metres més enllà: <<Aquí farem el nostre castell>>. I jo vaig recollir totes i cada una de les pedres amb les que m'ensopegava i me les vaig endur cap al nostre castell.

I va ser així com amb esforç, voluntat i paciència, vaig entendre que es pot amb tot. Fins i tot amb coses que ens semblen impossibles fer sense força.

A poc a poc el nostre castell va anar creixent i creixent, cada vegada era més gran. I les pedres, tot i que m'havia fet mal a l'ensopegar-me amb elles i menjar-me el terra, eren, a la seva manera, boniques. I m'explicaven coses sobre mi que, sense elles, mai hauria entès. Em parlaven de les meves pors, d'aquell punt feble que tinc i no us penso revelar, de les coses que realment m'importaven. Em parlaven d'això, i de molt més. Em murmuraven secrets a cau d'orella i m'explicaven històries que no oblidaré mai de la vida.

I va ser així, sense presses però tampoc sense parar, com va anar avançant la construcció del meu castell. Fins que un dia, abans que me n'adonés, vaig veure com allò que havia començat sent un munt de pedres sense forma s'havia construït en un meravellós castell. I vaig entendre allò que en l'adversitat neixen les coses més fortes. Fins i tot quan no tens força.

Jo només tenia ganes, quan vaig veure el castell acabat, d'estirar-me al llit que havia fet jo mateixa i dormir, i quedar-me allà per sempre. Però la voluntat em va dir que no. Que encara quedaven moltes coses per fer. Que havia de seguir el meu camí, i deixar aquell castell tan maco enrere.

Em vaig enfadar molt amb la voluntat, durant setmanes no li vaig parlar. I, no obstant això, li vaig fer cas. Encara no en sé el motiu, però li vaig fer cas, vaig marxar d'aquell lloc preciós i vaig tornar al camí polsegós ple de pedres que se m'enganxaven als peus.

I vaig començar un altre cop amb el procés de sempre. Caminar, recollir les pedres, aturar-me davant d'una esplanada i començar un nou castell. Cada castell em semblava més i més gran i més i més bonic. Vaig aprendre, a fer castells. Vaig ser la constructora de castells més famosa d'aquelles terres. I mira que jo no buscava pas la fama, sinó construir castells bonics, i forts. Fer cas a la voluntat.

I al final dels finals, em vaig reconciliar amb la voluntat. Vaig entendre allò que em volia dir, vaig entendre que un no s'ha de quedar estancat, sinó lluitar per millorar. Perquè això és la vida, i aquí no hi ha però que valgui. S'ha d'anar endavant, ja que refer el camí cap enrere mai ha tingut cap mena de sentit. I és molt més avorrit i menys emocionant.

Al cap d'uns anys em va venir a veure la força. Aquella mateixa que temps enrere m'havia dit que no m'acompanyaria. Estava sorpresa, amb tots els castells que havia construït sense ella. Per aquell aleshores jo n'estava fent un que, si el comparéssim amb aquell majestuós primer castell, aquell primer semblaria una barraca al seu costat. Es va oferir a acompanyar-me i jo, amb un somriure, vaig dir-li: <<gràcies però no, gràcies>>. No volia la companyia d'algú que no havia estat en els meus moments més durs, i que, en el fons, no necessitava per res.

I vaig seguir construint castells. I segueixo construint castells. Així que si mai aneu per un camí polsegós i us trobeu un castell a la plana del costat, si us plau, penseu en mi.

En mi i en la de coses que es poden arribar a fer sense força. Coses com, per exemple, construir castells.

